

Han passat uns mesos des que vam passar aquells fantàstics dies a la Casa de Colònies Les Codines (Montesquiu). Va ser pràcticament la última activitat que vàrem dur a terme abans d'aquest precipitat confinament en el que ens trobem actualment. Ens hauríem de sentir ben afortunades d'haver pogut gaudir de l'experiència, ara una mica llunyana, i que ens va evocar tantes emocions en tan pocs dies. Tot i la distància en el temps, totes les que vam conèixer juntes del 5 al 8 de març encara guardem en un lloc privilegiat de la nostre ment tot el record de l'estada.

Aquest any tan sols era la segona vegada que un grup de professores i especialista, amb moltes ganes i il·lusió, preparaven aquesta activitat. Sembla ser que al 2019 havia estat un èxit, i no volien ser menys de cara enguany. Així que van posar fil a l'agulla per idear l'activitat. Durant els mesos en els que van tenir per organitzar-ho tot, va haver-hi molt de secretisme, amb moltes informacions a mitges (fet a propòsit per crear emoció, és clar). Fins i tot, ens van arribar a espantar tant amb el tema fred que es van veure obligades a redactar un e-mail esclaiador!! Tota la informació que rebíem era sempre: "hi haurà molts tallers, simulacres, activitats, sorpreses,... les repetidores, us prohibim comentar res! Ah, i sobretot, ABRIGEU-VOS!". Vam ser moltes les que al final vam *picar* i vam poder-nos-ho arreglar per assistir. No ens penediríem.

Amb moltes expectatives de no saber que ens trobaríem, però amb moltes ganes de descobrir-ho, vam enfilat camí a Les Codines un dijous 5 de març a la tarda. El matí de classes d'aquell dia va ser poc productiu, ja que totes teníem ja el cap a Montesquiu! Els nervis es notaven a l'ambient, i la concentració no va venir aquell dia al institut. Aquells mateixos nervis i emoció, ens van acompanyar durant els 4 dies de l'estada.

Volem que aquest text sigui un curt relat del que va significar per nosaltres aquella activitat, i serà breu perquè és impossible plasmar en tan poques dimensions l'experiència que hi vam viure. Com la majoria de vivències, una es queda curta amb una "simple explicació" dels esdeveniments, per sort sempre ho tindrem a la memòria. Aquell petit incís en la nostre formació acadèmica que ens va permetre obrir els ulls a la professió a la que ens volem endinsar.

Intentarem resumir, dia a dia, tot el que vam viure:

Dijous 5 de març

El dia va començar com un dijous de classes normal, tot i que de normal no va tenir res. Tots érem conscients que el dia acabaria d'una forma molt diferent. Durant el matí, vam intercalar les classes teòriques amb viatges de material per carregar els cotxes. Com bé suposareu, la formació de les Emergències Sanitàries no requereix sinó gran quantitat de material, i certament molt voluminós. Alguns alumnes van haver de pujar algun material, de la mateixa manera que els cotxes de les docents. Semblava una mudança! Per sort, la bona formació en logística de les alumnes es va veure plasmada en la eficàcia en la tasca.

Com estàvem dividits en Equips Assistencials de 3-4 persones, també havíem de tenir en compte el material corresponent a cada grup: Casc i ulleres per persona, mascareta i motxilla assistencial amb el material necessari davant qualsevol activació.

Vam començar a arribar a la casa de Les Codines a mitja tarda. Ens va donar temps de inspeccionar una mica l'entorn, tant exterior com interior. Un lloc magnífic i que des del primer moment va despertar-nos un sentiment ben acollidor. Un cop vam ser-hi tots, ens van presentar al Jordi, l'amfitrió. Gràcies a ell, no ens va faltar de res, i molt menys, menjar. De quantitat que hi havia, sempre acabava sobrant. I tot, bo de debò!! No érem a un hotel, així que la tasca de posar taula, servir menjar i netejar va recaure en nosaltres. Com una màquina ben engranada, tot s'anava fent sense necessitat de demanar-ho. Un plaer als ulls desig de qualsevol pare/mare vivint amb els seus fills :P!

Aquella mateixa tarda, va aparèixer en Roger, tutor del grup durant el primer curs del cicle, l'any passat. Lamentablement aquest any no ha pogut ser amb nosaltres a l'escola, i és segurament per això que va ser tan especial i emotiva la seva arribada a la casa!!

Aquella nit, després del bon sopar, ens esperava un taller amb una temàtica ben coneguda, però que mai està de més repassar: **La valoració del ABCDE**. Portem ben bé dos anys

estudiant sense descans aquesta valoració, però sempre hi ha coses que un s'acaba oblidant! Així que ens vam dividir en 5 grups reduïts per anar fent un circuit tancat, estil gimcana, per poder assistir als diferents tallers relacionats amb cadascuna de les lletres de la valoració. A cada una de les parades, ens trobàvem amb professionals que ens donaven la formació, com per exemple en Manel Tomàs, Roger, Rafa de la Torre, Roberto o la Montse Espinosa. Durant la rotació, ens vam auscultar, vam prendre'ns els polsos i la tensió arterial, vam repassar el recompte de l'escala Glasgow juntament amb la valoració pupil·lar, sense oblidar-nos de la valoració general del cos per trobar-hi qualsevol tipus de lesió. Fins i tot, ens vam poder desfogar una estona amb els "suavis copets" de la maniobra de Heimlich.

La nit ja era ben fosca quan vam acabar el nostre recorregut, així que un cop finalitzat, ens vam engrescar amb una breu classe magistral d'**astronomia** mirant els estels. Havíem sortit de l'entorn de contaminació lumínica de les grans ciutats, així que no ens va costar gens de veure aquelles constel·lacions tan famoses i l'estrella polar, imprescindible per orientar-se.

La nit d'activitats va acabar aquí, amb moltes ganes de seguir descobrint el que ens esperava, tot i que amb un desencant total per haver de dormir amb l'emissora encesa (cada 10 segons fa sorollets...). Estàvem en guàrdia les 24h, qui sap si era necessària l'activació del nostre Equip Assistencial!!

Divendres 6 de març

El primer dia sencer es plantejava fort! La primera activitat ens portava a les pistes d'esquí de Vallter 2000, a 60km de la casa. Allà ens esperava l'activitat per la qual totes havíem dut tot l'armari de roba abrigada: ser espectadors d'un **simulacre de rescat en allaus a alta muntanya**.

Diuen que la coordinació i organització d'una activitat és sempre la clau de l'èxit, tot i que a vegades es tinguin certs oblits i els àpats passin al ser al darrer lloc de la llista de prioritats. Qui era el responsable de recollir el pícnic?? Mai ho sabrem del cert! Tot i haver hagut de fer mitja volta a mig camí per tal de recuperar els nostres dinars, vam arribar a l'hora per l'activitat a la neu.

Vam tenir la gran sort de poder assistir a un simulacre del màster de medicina de muntanya organitzat per Joan Casadevall (metge del SEM, membre GEM Bombers de la Generalitat i director del curs de medicina de muntanya de la FUB). Mentre procuràvem contrarestar els nostres símptomes d'hipotèrmia a les extremitats, vam ser espectadors del simulacre de rescat en allaus que havien organitzat per als alumnes del màster. Fins i tot, ens van deixar cavar algun dels forats on s'hi posaven les suposades víctimes! El Jordi Vidal (Bomber de la Generalitat de Mòra d'Ebre) amb el seu gos de venteig ens van mostrar la seva habilitat per trobar les víctimes que han quedat soterrades sota la neu.

Un cop tornats a la casa, vam gaudir d'una tarda dels anomenats "Coffe-breaks" al voltant de la vora del foc. Per precaució, havent tingut experiències anteriors, un cop encesa la llar de foc, una finestra havia de quedar parcialment oberta. Dels errors s'aprèn!! Aquella tarda, vam tenir la sort de comptar amb la companyia de dos grans professionals: en David Ainsa (ex-professor de Filosofia de l'Institut) amb la seva **Xerrada sobre la mort** i en Manel Tomàs junior (infermer Salut Mental del parc sanitari St. Joan de Déu) amb la seva **Xerrada sobre l'abordatge de pacient psiquiàtric**.

La primera de les xerrades, batent tots els pronòstics, ens va fer sortir a totes un bon grapat d'emocions amagades molt endins. Les paraules d'en David van arribar tant endins que les llàgrimes es van fer lloc al nostre voltant. Tot i la tristesa que ens va envoltar a moltes de nosaltres, va ser un moment molt emotiu i bonic.

De la mà d'en Manel Tomàs junior, vam passar a abordar el tractament dels pacients psiquiàtrics en l'àmbit de les emergències. La xerrada va culminar amb un exemple gràfic i totalment improvisat on en Manel Tomàs pare va actuar fent-se passar per un pacient amb al·lucinacions visuals amb éssers reptilians. Va ser una experiència molts esclaridora de com cal actuar davant d'un pacient d'aquestes característiques, així com també còmica.

El dia no va acabar aquí, ja que per molt que tinguéssim l'estómac ple, l'activitat a la casa no parava mai! Ens esperava un vespre de tallers molt interessants. De la mà de l'Edu Montero (infermer i director de desenvolupament i comunicació de Falck) vam aprendre sobre **abordatge en hemorràgies i aplicació de torniquets** utilitzats en escenaris bèl·lics. Vàrem poder viure en primera pell les sensacions de tenir un torniquet a alguna de les nostres extremitats, tot i que només els més valents van ser capaços de donar totes les voltes necessàries per afirmar tenir el torniquet ben posat.

Al segon taller, vam profunditzar una mica més en **interpretació de mapes i coordenades**, ja que en les emergències d'entorn natural és molt important saber-se orientar per arribar el més aviat possible allà on és necessari l'Equip Assistencial.

El dia havia acabat, passades les 12 de la nit, o això és el que creiem. Moltes de nosaltres vam decidir que era un bon moment per relaxar-nos i netejar tota la suor del dia amb una merescuda dutxa. Quina sorpresa la nostre quan vam tornar a tenir moviment a la casa! Alguns inconscients vam descuidar l'emissora a l'habitació en la nostra escapada a les dutxes, i es va trigar més de l'habitual en posar-nos en marxa amb la resta del nostre Equip Assistencial. Aquest simulacre només va servir per posar-nos a to, ja que un 3.11 final amb càstig per l'últim equip en sortir de la casa va fer pujar una mica la tensió que portàvem acumulada. No obstant això, cap experiència es salva de ser educativa, i així ens ho vam acabar prenent!

Ara sí, ja podíem dormir tranquils.

Dissabte 7 de març

Com el dia anterior, la nostra primera activitat es va centrar en el rescat en un entorn que no ens era gens familiar, ja que a les aules no podem comptar amb les instal·lacions necessàries per realitzar aquestes simulacions. Aquesta vegada, vàrem acabar tots a l'aigua rebent la formació de **rescat en el medi aquàtic** per part de l'Edu Montero. Després d'unes quantes hores sota l'aigua, i amb les empremtes dactilars irreconeixibles, ja teníem una formació bàsica per rescatar possibles víctimes dins l'aigua, sempre mantenint l'alineació de la columna vertebral.

Durant la tarda i després de sopar, vam poder anar realitzant varis tallers de temes ben diversos. Amb la Marian i el Ramon vam poder fer un taller de **immobilització i mobilització** a una víctima d'accident de moto. Passant per la valoració primària i secundària, valoració de constants vitals, volteig de la víctima, extracció de casc, col·locació de collaret cervical, tauló espinal o camilla de cullera i mobilització a ambulància final.

Mentre un altre grup, en companyia del Roberto, revisava una mica el material de **electromedicina, administració en bolus i intubació**. Vàrem poder veure els aparells que trobem en una Ambulància de Suport Vital Avançat, entre els quals trobem el Electrocardiograma (Corpus 3), material d'intubació així com els dispositius de seroteràpia i administració de bolus. Segurament la majoria de nosaltres no tocarem aquest material només sortir de l'institut, ja que començarem a treballar en ambulàncies SVB, però sempre és millor haver tingut un petit contacte amb aquests aparells abans.

Finalment, vam tenir el plaer de realitzar un taller de **comunicació i organització el equips** seguint el model CRM, amb la supervisió de l'Edu Montero. Vam descobrir que la comunicació entre els integrants d'un grup assistencial en l'emergència és de vital importància, i moltes vegades és la clau per l'eficàcia en la nostre feina. Tot i que, com van poder comprovar, no és una tasca fàcil, ja que moltes vegades cal menjar-se l'ego que tots tenim per obrir la ment a la diversitat d'opinions i de formes d'actuar. Aquest és un repte que tots hem de mantenir de per vida, i en tots els àmbits.

Ben cansats com estàvem després d'aquest dia intens, vam encarar la última nit d'aquestes inoblidables convivències. Sabíem, per certes filtracions, que algun simulacre nocturn ens cauria. Però un de debò, no com el 3.11 de la nit anterior! Així que, per eliminació, només podia ser aquella nit. Vam esperar i esperar, intentant mantenir-nos el més desperts

possible... era difícil després de dues nits dormint ben poc! Fins que finalment, al voltant de les 2-3 de la matinada, unes paraules a l'emissora ens van alertar que començava l'acció!

Alguns Equips Assistencials havien sigut activats: correuïtes amunt i avall de les escales per carregar tot el material necessari per l'activitat que teníem per endavant, i ens vam posar les piles per interpretar les diferents coordenades que indicaven el lloc dels incidents. Els grups restants, van aprofitar per preparar-se també i esperar al costat de la llar de foc les instruccions. Tot i alguna interrupció improvisada d'algun nen amb el son trencat, tots els equips assistencials vam ser activats en algun moment. No desvetllem els casos en els que vam haver d'actuar, només un importantíssim incís en la importància de calcular la glicèmia davant qualsevol víctima. Els implicats ja saben el perquè!

La nit, o més aviat, la matinada, va acabar amb totes les nostres energies, i al voltant de les 5 de la matinada totes quèiem rodones sobre el llit.

Diumenge 8 de març

L'últim dia era a punt per encetar-se. Després de l'esmorzar, va arribar el moment de la neteja de l'entorn utilitzat durant la nostra estada. Ens vàrem dividir en gèneres per tal de realitzar les tasques de recuperació després de l'emergència: els nois van netejar l'interior i a les noies ens va tocar l'exterior. Sembla ser que poc havíem embrutat l'entorn natural els dies anteriors, així que, en honor al dia internacional de la dona treballadora, vàrem gaudir d'un bonic passeig en la millor companyia possible, nosaltres mateixes!

Tot i que ho tinguéssim ja tot ben net, encara no havíem finalitzat!! Encara ens quedava veure un tercer i darrer escenari, només conegut de forma teòrica: el **rescat en escenari amb fum**. El taller/activitat, coordinat pel grandíssim Manel Tomàs (infermer de bombers de Barcelona) ens va permetre viure en pell pròpia com era entrar en una casa plena de fum, amb les dificultats de visibilitat i comunicació que l'acompanyen.

Finalment, i no per això menys important, vàrem culminar les activitats programades del cap de setmana amb una xerrada del **Transport Sanitari Programat**, de la mà de la Montse Espinosa (ex-alumne de TES de l'Institut promoció 2016-18 i treballadora de Falck VL). Mai hem d'oblidar que tractem amb persones en tot moment, i encara que aquestes persones no estiguin amb un risc vital immediat, no se les ha de deixar de tractar de la millor forma possible.

La nostre estada a Les Codines arribava als seus últims moments. Quatre incansables dies, plens d'activitats i emocions molt intenses. Totes les que vàrem conèixer aquells dies tindrem visions diferents de cada un dels moments viscuts, i aquest text només es mostra un dels diversos punts de vista. El que segurament totes compartim és la unió i cohesió de grup que vàrem experimentar, tant amb les nostres companyes d'estudis com amb les docents i professionals que es van deixar la pell perquè allò fos possible. Tots els sentiments i emocions que es van despertar amb cadascuna de les activitats realitzades ens van obrir els ulls a la realitat de la nostra futura professió. Som ben afortunades d'haver tingut l'oportunitat que se'ns ha brindat, ja que res del que es va aconseguir aquells dies es pot aconseguir dins les aules d'un institut.

Finalment només comentar que, efectivament, res d'això hagués estat possible sense la feïnada d'algunes professores, especialistes i professionals. Només podem que agrair tots els seus esforços, així com comprometre'ns en seguir el seu exemple donant part de nosaltres si en un futur se'ns dóna la oportunitat de participar en activitats educatives d'aquest ordre.

Desitjant que l'estada de Montesquiu no deixi de formar part del currículum formatiu de tot futur professional de TES de l'institut.

Moltes gràcies per regalar-nos aquests dies!

Alumnes de 2n de TES (curs 2019-2020)

Institut Moisés Broggi